

โปรดส่งที่กัน...มาให้ฉันที ! (ตอนที่ 2)

ต่อเนื่องจากตอนที่ 1 ... ในคดีที่ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้ององค์การบริหารส่วนตำบล ก ต่อศาลปกครองว่าละเลยต่อหน้าที่ในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย และละเลยไม่ดำเนินการซ่อมแซมสะพานที่ขาดชำรุด เป็นเหตุให้รถยนต์ของผู้ฟ้องคดีตกลงไปในแม่น้ำได้รับความเสียหาย โดยศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยแล้วว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง

คราวนี้... เรามาดูคำวินิจฉัยของศาลในส่วนที่เกี่ยวกับเนื้อหาของคดีกันบ้างว่า **ผู้ถูกฟ้องคดีได้กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีโดยการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือไม่ ?**

โดยที่ มาตรา 420 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติไว้ว่า **ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหาย ถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิด จำต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น**

คดีนี้ ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีต่อศาลว่า ผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งมีหน้าที่ตามกฎหมายในการจัดให้มีและบำรุงรักษาทางน้ำและทางบก รวมทั้งป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ได้ละเลยต่อหน้าที่เป็นเหตุให้รถยนต์ของผู้ฟ้องคดีซึ่งขับโดยนายนิวุตตรเชยต้องพลัดตกลงไปในแม่น้ำ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีได้ให้การโต้แย้งว่าหลังจากที่สะพานขาดชำรุด ผู้ถูกฟ้องคดีก็ได้จัดทำป้ายเตือนมีข้อความว่า “อันตรายสะพานขาด” ซึ่งเป็นป้ายขนาดใหญ่ ติดตั้งไว้บริเวณปากทางเข้าห่างจากสะพานที่เกิดเหตุ 2-3 กม. ส่วนนายจิวซึ่งนั่งรถมากับนายนิวุได้ให้การว่า เมื่อนายนิวุขับรถไปถึงสามแยกเพื่อเลี้ยวขวาซึ่งเป็นบริเวณก่อนถึงจุดเกิดเหตุประมาณ 2 กม. บริเวณดังกล่าวไม่มีแสงสว่างจากไฟฟ้า นายจิวมองเห็นท่อซีเมนต์ขนาดใหญ่วางตั้งอยู่บนถนนด้านริมซ้าย 1 ท่อ และด้านริมขวา 1 ท่อ ส่วนตรงกลางเป็นช่องว่างรถยนต์ขับผ่านเข้าไปได้ โดยไม่พบป้ายเตือนแต่อย่างใด กระทั่งขับต่อไปจนใกล้ถึงตัวสะพานก็ยังไม่พบป้ายสัญญาณจราจรเตือนภัยใดๆ นายนิวุจึงขับรถขึ้นไปบนสะพานแล้วพลัดตกลงไปในแม่น้ำดังกล่าว

กรณีนี้ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า... นับแต่วันที่สะพานชำรุดเสียหาย พบว่ามีผู้ประสบอุบัติเหตุเพียงรายเดียวคือนายนิวุ กรณีจึงเชื่อได้ว่าขณะเกิดเหตุมีป้ายเตือนสะพานขาดบริเวณปากทางเข้าจริง แต่น่าจะมีเพียงป้ายเดียว และตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์ต่อศาลว่ามีป้ายเตือนบริเวณใกล้ถึงสะพานอีกป้ายหนึ่งด้วยนั้น เป็นไปได้ว่าหลังจากที่เกิดเหตุแล้วผู้ถูกฟ้องคดีได้จัดทำป้ายเตือนก่อนถึงสะพานขึ้นอีกป้ายหนึ่ง **ซึ่งไม่ว่าผู้ถูกฟ้องคดีจะได้ทำป้ายเตือนที่มีความแข็งแรงสักกี่ป้ายก็ตาม แต่การที่ผู้ถูกฟ้องคดีละเลยมิได้ดำเนินการปิดกั้นทางบริเวณก่อนถึงสะพานที่เกิดเหตุเพื่อป้องกันมิให้มีการสัญจรผ่านไปถึงสะพานได้ นั้น ถือได้ว่าเป็นการดำเนินการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยที่ยังไม่พอสมควรแก่เหตุ** นอกจากนี้ นับแต่วันที่เกิดเหตุ ผู้ถูกฟ้องคดีก็มีได้รับดำเนินการเพื่อขอรับงบประมาณหรือเร่งรัดให้มีการซ่อมแซมสะพานดังกล่าวแต่อย่างใด กรณีจึงถือได้ว่า**ผู้ถูกฟ้องคดีได้กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีโดยการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี**

มาดูกันต่อว่า... **ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพียงใด ?** และมีหลักเกณฑ์ในการกำหนดค่าเสียหายอย่างไรบ้าง...

โดยที่มาตรา 442 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า **ถ้าความเสียหายได้เกิดขึ้นเพราะความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดของผู้เสียหายประกอบด้วยไซ้ร้ ท่านให้นำบทบัญญัติแห่งมาตรา 223 มาใช้บังคับโดยอนุโลม** ซึ่งมาตรา 223 วรรคหนึ่ง กำหนดไว้ว่า **ถ้าฝ่ายผู้เสียหายได้มีส่วนทำความผิดอย่างใดอย่างหนึ่งก่อให้เกิดความเสียหายด้วยไซ้ร้ ท่านว่านี่อันจะต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ฝ่ายผู้เสียหายมากน้อยเพียงใดนั้น ต้องอาศัยพฤติการณ์เป็นประมาณ ข้อสำคัญก็คือว่าความเสียหายนั้นได้เกิดขึ้นเพราะฝ่ายไหนเป็นผู้ก่อภัยน้อยกว่ากันเพียงไร**

เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้ทำป้ายเตื่อนขนาดใหญ่สามารถมองเห็นได้ชัดเจนว่า “อันตรายสะพานขาด” โดยนำไปวางขวางปากทางเข้า ซึ่งหากนายนิวมมีความระมัดระวังในการขับรถตามสมควร ย่อมต้องสังเกตเห็นป้ายดังกล่าว **อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจึงเกิดจากความประมาทเลินเล่อของนายนิวมอยู่ด้วย**

แต่การที่มีป้ายเตื่อนติดตั้งไว้ที่ปากทางเข้าซึ่งห่างจากสะพานที่เกิดเหตุประมาณ 2-3 กม. เพียงป้ายเดียว **แสดงถึงความไม่ใส่ใจที่จะป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้กับประชาชนทั่วไป** ส่วนข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ว่านายนิวมเอาสุราขณะเกิดเหตุ นั้น จากการไต่สวนของศาลไม่มีผู้ใดยืนยันว่านายนิวมเอาสุราจริง เมื่อไม่ปรากฏพยานหลักฐานที่ยืนยันได้ว่านายนิวมเอาสุราขณะเกิดเหตุจริง **ความเสียหายที่เกิดขึ้นในกรณีนี้จึงมีผลมาจากการละเลยต่อหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีมากกว่าความประมาทเลินเล่อของนายนิวม**

ศาลปกครองสูงสุดจึงพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าช่อมรณนต์ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินร้อยละ 80 ของราคาค่าช่อมรณนต์ แต่ไม่เกิน 250,000 บาท รวมทั้งให้ชดใช้ค่าเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีไม่อาจใช้ประโยชน์จากรมณนต์ที่พิพาทตั้งแต่วันเกิดเหตุจนถึงวันฟ้องคดีเป็นเงิน 40,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมาย กับให้ชดใช้ต่อไปอีกเดือนละ 8,000 บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องคดีจนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีจะชำระค่าช่อมรณนต์แล้วเสร็จ และคืนค่าธรรมเนียมศาลตามส่วนของการชนะคดีให้แก่ผู้ฟ้องคดี (คดีหมายเลขแดงที่ อ.33/2554)

จากคำพิพากษาดังกล่าว จะเห็นว่าศาลได้ให้ความสำคัญในเรื่องของความเอาใจใส่ในการป้องกันอันตรายของหน่วยงานผู้มีหน้าที่ ซึ่งกรณีนี้หากผู้ถูกฟ้องคดีทำที่กั้นหรือเครื่องกีดขวางทางเข้าเพื่อไม่ให้รถผ่านขึ้นไปบนสะพานได้ เหตุการณ์เช่นนี้ก็จะไม่เกิดขึ้น... ปัจจุบันยังมีจุดที่ล่อแหลมต่อการเกิดอันตรายอยู่หลายจุดหลายกรณี ทั้งในต่างจังหวัดหรือแม้แต่ในกรุงเทพมหานคร ผมจึงอยากขอวิงวอนผู้มีหน้าที่ อย่าคิดเพียงว่าเหตุเกิดไม่บ่อยหรือยังไม่ถึงประมาณ **เพราะชีวิตคนแม้เพียงคนเดียวที่ต้องสูญเสียไป ก็ประมาณค่ามิได้นะครับ !**

ว่าแล้ว...ก็ขอลาด้วยบทเพลงที่แสนบาดใจ เจอกันใหม่คราวหน้าคร้าบ... “โปรดส่งที่กั้นมาให้ฉันที... อยู่อย่างนี้มันอันตรายเกินไป...”